

ere oplærte, ud med de tydske Forbunds-tropper, og de marschere, naar Kongen vil det; men at indlemme dem i den tydske Forbunds-hær, hvori man endnu aldrig har tænkt at indlemme dem, det gjør den ikke; og, naar dette Argument bruges for at bringe denne Sag til Afgjorelse, saa er det ikke nogen simpel eller aaben Maade. Den simple og aabne Maade er at sige til os: Tro paa os, og vi skulle ikke misbruge Eders Fortrolighed; skänk os Eders Fortrolighed, og brug ikke denne Sætning imod os i dette Dieblif! Det er den Maade, hvorpaa vi kunne afgjøre Sagerne med hverandre. Den ærede Justitsminister har sagt: hvor der er en blandet Udskrivning, der er der Banskfeligheder. Er der Banskfeligheder af den Art, som vi omtale? Nei! Havde der været Banskfeligheder af den Art, saa var Ændringsforslaget blevet anderledes; thi saa havde det forbeholdt hele den bestaaende blandede Udskrivning for disse enkelte Troppecorps. Jeg veed godt, at der er en blandet Udskrivning; men jeg veed ogsaa, at, naar man vilde gjøre, hvad der var gavnligt og nyttigt for alle Parter, saa havde man den blandede Udskrivning, saa brugte man dertil den vilkaarlige Myndighed, som man her vil bruge i den modsatte Retning. Det er atter en Grund og en væsentlig Grund til Tvivlsmaal, at alle de Foranstaltninger, man gjør paa sin egen Haand, staae i Modsetning til det, som man godt veed, at vi ønske og maae ønske, og som vi burde kunne og ville. Man benytter den vanskelige Stilling, som vi hver Dag maae understøtte, fordi det gjælder Landets Frelse, til at frastjæle os den ene af vore tidligere tilkjendte Rettigheder eller Forhaabninger efter den anden (Ja! Ja! Hør! Hør!). Men det er Uret, og jeg tør sige, det er Uret; thi jeg har ved enhver Leilighed stillet mig i Brevchen for Regjeringen, naar det gjaldt om at støtte den i Sager af den Art, og jeg skal for Fremtiden gjøre det, fordi jeg vil Landets Vel, til Trods for den Uretfærdighed, hvormed man behandler os (Hør! Hør!). Jeg kan ikke forstaae, hvorledes den ærede Minister har villet belære os om de Maader, hvorpaa man udskriver Mandskab i Holsten, for at vi deraf skulle vide, hvorledes vi skulle forandre vor

Billie. Det er heller ikke en Grund, som frister os ind paa en anden Vej end den, vi have betraadt. Man siger: I udskrive hele Mandskabet, og Krigsministeren siger: jeg gaar ind derpaa, og jeg takker for den Velvillighed, men jeg vilde hellere, siger han, efter min Anskuelse, beholde det ældre Mandskab til Tjeneste og lade det yngre blive hjemme. Jeg kan ikke nægte, at det smerter mig dybt, atter at høre den enkelte Mand's Anskuelse blive gjort gjældende imod en 3 a 4aarig Forhaabning af Repræsentanterne for et heelt Folk (Hør!). Jeg spørger, om her er, jeg tør næsten sige, en Æneste i denne Forsamling, som ikke gjentagne Gange har deeltaget i at udtrykke det Haab, at den fredelige Tjenestebyrde for Mandskabet bliver saavidt muligt lige fordeelt, og saa fort, som de bestaaende Grændser nogenlunde tillade det. Man siger: det ældre Mandskab gjør bedre Tjeneste i disse Forhold; men jeg har Beviser i Hænde for det Modsatte, jeg har Krigsministerens egen Opgivelse om, at der for Dieblifket kun undtagelsesviis findes ældre Mandskab til Tjeneste, og jeg tør dog vel paastaae, at han fremfor nogen Anden nærer det Haab, at Banskfelighederne aftage og ikke vore, thi ellers vare de trufne Foranstaltninger høist uheldige. Den eneste Retfærdiggjørelse for indgribende Foranstaltninger som de, der ere tagne, maa ligge i Haabet om, at de virke til det Bedre, og, kunde vi i dette det første og det vanskelige Aar hjælpe os igjennem med de unge Mænd, vi fik ved forrige Aars Udskrivning, hvi skulde vi da ikke kunne gjøre det Samme til næste Aar? Naar den ærede Justitsminister alene synes at lægge Vægt paa dette første Tjenesteaar, denne første Tjenestetid, som paalægges dem derved, at de udskrives til Linien eller, som han siger, overføres af Forstærkningen — hvilket Sidste jeg betragter som en Vilkaarlighed, men det ligger ikke for endnu — saa overseer han, at denne Udskrivning til Linien gjælder for 16 Aar. Den Mand, som nu bliver udskreven til Linien, træder, efter den nuværende Regel, over i Forstærkningen med saadanne Forpligtelser, at mangen en ældre Mand paa 36—37 Aar kan blive indkaldt til Tjeneste for den, der er 30—31 Aar gammel, og som bliver hjemme